

Sygn. akt III AUa 1141/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SO del. do SA Lucyna Stąsik-Żmudziak
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Lublinie

sprawy L. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt VI U 129/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz L. O. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Lucyna Stąsik-Żmudziak Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja

III AUa 1141/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 19 grudnia 2014 roku odmówił L. O. przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. Organ rentowy nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w Zakładzie Zespołów (...) sp. z o.o. w L. od 05.09.1978 r. do 15.11.1982 r. i od 01.11.1986 r. do 30.09.1992 r. na stanowisku wiertacza form oraz od 01.05.1992 r. do 31.12.1998 r. na stanowisku malarza konstrukcji metalowych.

Od tej decyzji dowołaanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniosła L. O. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 7 października 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał L. O. prawo do emerytury od dnia 7 stycznia 2015 roku. Sąd Okręgowy ustalił, że L. O. urodzona dnia (...) złożyła w dniu 9 grudnia 2014 roku wniosek o przyznanie jej prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Nie jest członkiem żadnego z Otwartych Funduszy Emerytalnych. W toku postępowania wyjaśniającego organ rentowy ustalił, że wnioskodawczyni na dzień złożenia wniosku nie osiągnęła wymaganego wieku – 55 lat, uprawniającego do ubiegania się o wcześniejsze świadczenie emerytalne. Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni udowodniła ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze 20 lat i 4 miesiące, czego wnioskodawczyni nie kwestionuje. Organ rentowy uznał, że L. O. nie udowodniła wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawczyni do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w Zakładzie Zespołów (...) sp. z o.o. w L. od 05.09.1978 r. do 15.11.1982 r. i od 01.11.1986 r. do 30.09.1992 r. na stanowisku wiertacza form na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Lipsku z dnia 06.04.2000 r., sygn. akt IV P 19/00, którym to został ustalony powyższy okres jako praca w warunkach szczególnych, jednakże organ rentowy nie był stroną postępowania, ponadto z wyroku sądu nie wynika, by praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a brak jest świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych za ten okres. Odmówiono uwzględnienia również okresu zatrudnienia od 01.05.1992 r. do 31.12.1998 r. na stanowisku malarza konstrukcji metalowych, na podstawie świadectw wystawionych przez w/w zakład pracy z uwagi na ich błędy formalne.

Sąd Okręgowy orzekł, że ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 roku zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy spełniają łącznie następujące warunki:

legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet;

mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet;

nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostaje, że wnioskodawczyni na dzień wydania przez Sąd orzeczenia w niniejszej sprawie osiągnęła wiek emerytalny 55 lat. Udowodniła wymagany co najmniej 20 letni okres zatrudnienia. Nie jest też członkiem OFE.

Spór pomiędzy stronami dotyczył zatem okoliczności, czy L. O. spełnia przesłanki przyznania prawa do emerytury z art. 184 w zw. z art. 32 w/w ustawy tj. czy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w wymiarze, co najmniej 15 lat.

Z akt osobowych skarżącej wynika, że L. O. w Zakładzie Zespołów (...) sp. z o.o. w L. zatrudniona była w okresach od 05.09.1978 r. do 30.09.1998 r. (w okresie od 15.11.1982 r. do 31.10.1986 r. korzystała z urlopu wychowawczego) oraz od 01.10.1998 r. do 30.06.1999 r., co potwierdzają zwykle świadectwa pracy z dnia 30.09.1998 r. oraz z dnia 30.06.1999 r. Treść tych dokumentów wskazuje, że wnioskodawczyni zatrudniona była w pełnym wymiarze czasu pracy wpraw na stanowisku wiertacza maszynowego, a ostatnim zajmowanym stanowiskiem było stanowisko malarza maszyn i konstrukcji. Stosunek pracy nawiązany został na podstawie umów o pracę, znajdujących się w dokumentacji pracowniczej (dowód: akta osobowe – k. 21). Znajdująca się w aktach osobowych dokumentacja (m.in. angaże stanowiskowe, angaże zmieniające warunki pracy i płacy) pozwoliła na ustalenie, że L. O. stanowisko wiertacza maszynowego zajmowała w okresach od 05.09.1978 r. do 14.11.1982 r. i od 01.11.1986 r. do 30.04.1992 r., a następnie od 01.05.1992 r. do 30.06.1999 r. obowiązki służbowe wykonywała jako malarz maszyn i konstrukcji metalowych.

W złożonych zeznaniach wnioskodawczyni wyjaśniła na czym polegał charakter jej pracy i jakie czynności wykonywała na poszczególnych stanowiskach. Wskazała, że pracowała w systemie trzy oraz dwu zmianowym w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako wiertacz pracowała na wydziale produkcji, gdzie wykonywano części do samochodów ciężarowych, w szczególności marki S. z żeliwa, stali oraz aluminium. Praca wykonywana była na hali produkcyjnej. Znajdowało się w niej około 10-ciu placówek oddzielonych alejkami, którymi jeździły wózki. Na każdej placówce znajdowało się kilka wiertarek. Wiertarka, była podstawowym narzędziem pracy. Była to duża maszyna, gdzie przy pomocy wiertła wykonywało się otwory w żeliwie. Gorące wiertło chłodzono naftą. Praca była wykonywana ręcznie. Wnioskodawczyni wyjaśniła, że do obróbki otrzymywała różne odlewy, które należało wyrównać, nadto dostarczano jej także planowniki, które wykonywała na tej samej wiertarce tylko innym narzędziem tzw. planownikiem. Wskazała, że planownik miał 4 pióra z metalu i materiał się jakby frezował. Z kolei, jako malarz, pracowała na malarni i zajmowała się malowaniem części z metalu oraz żeliwa farbą epoksydową, miną oraz chlorokauczukową. Były to części samochodowe. Malowanie odbywało się ręcznie przy użyciu pędzli. Składniki mieszane były w wiadrze. Praca wykonywana była co najmniej 8 godzin dziennie, czasami więcej, stale na jednym stanowisku. Zakład pracy wypłacał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Pracownicy otrzymywali również mleko oraz zupy regenerujące.

Na okoliczność charakteru pracy wnioskodawczyni zeznania w charakterze świadków złożyli D. B. i A. P.. Świadkowie ci byli w omawianym okresie pracownikami Zakładu Zespołów (...) sp. z o.o. w L.. D. B. zajmował stanowisko kierownika wydziału produkcyjnego, z kolei A. P. zatrudniona była na tożsamy co wnioskodawczyni stanowiskach – wiertacza maszyn oraz malarza. Świadkowie potwierdzili fakt zatrudnienia wnioskodawczyni w w/w zakładzie pracy. Szczegółowo opisali zakres czynności skarżącej oraz charakter pracy na poszczególnych zajmowanych przez nią stanowiskach. Na ich podstawie Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni obowiązki służbowe wykonywała na wydziale produkcyjnym. Zajmując stanowisko wiertacza, pracowała na maszynach – wiertarkach wykonując wiertłem otwory w żeliwie tj. w krzyżakach żeliwnych do samochodów S., które następnie czyściła służącymi do tego pilnikami. Natomiast, jako malarz, zajmowała się ręcznym malowaniem produkowanych w zakładzie części żeliwnych i metalowych – farbami chlorokauczukowymi oraz miną. Wnioskodawczyni w okresie zatrudnienia nie wykonywała innych czynności. Praca była stała wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dodatkowo świadek A. P. wskazała, że ma przyznane prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego, na podstawie decyzji ZUS. Organ rentowy, uznał, przedstawioną przez nią dokumentację, wystawioną przez pracodawcę, bez potrzeby prowadzenia postępowania sądowego. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego, charakter pracy wnioskodawczyni nie może zostać potraktowany odrębnie, aniżeli innych pracowników, którzy będąc zatrudnionymi w takich samych warunkach wykonywali te same czynności, co wnioskodawca.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania świadków zasługują na wiarę i stanowią dostateczne źródło dowodowe. Zeznania świadków pokrywają się także z zeznaniami wnioskodawczyni, którym Sąd również nie odmówił wiarygodności, jak również znajdują odzwierciedlenie w dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych skarżącej. Prawdziwość tych

dokumentów nie była przez strony kwestionowana, zatem Sąd Okręgowy również nie znalazł podstaw do podważania z urzędu wiarygodności tych dokumentów.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zakład pracy wydając wnioskodawczyni zwykle świadectwa pracy, zawarł w ich treści zapis, że L. O. w omawianych okresach zatrudnienia tj. (01.05.1992 r. do 30.09.1998 r. oraz 01.10.1998 r. do 30.06. 1999 r.) wykonywała pracę w warunkach szczególnych. Rodzaj tych prac – malarz maszyn i konstrukcji metalowych, jak wskazał pracodawca, ujęty został w wykazie A, dziale XIV poz. 17 załącznika do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985 r.

Organ rentowy zakwestionował w/w wpis, podnosząc, iż jest on niezgodny ze stanowiskiem wskazanym w powołanym przez pracodawcę zarządzeniu resortowym pod który podlegał zakład pracy, a ponadto wskazany charakter pracy wnioskodawczyni nie odpowiada również temu co zostało wskazane w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. tj. nie jest zgodny ściśle z wykazem, działem i pozycją cytowanego załącznika.

Sąd Okręgowy zaliczył L. O. do stażu pracy w warunkach szczególnych sporne okresy tj. :

- od 05.09.1978 r. do 14.11.1982 r. (tj. 4 lata 2 miesiące i 10 dni) i od 01.11.1986 r. do 30.04.1992 r. (tj. 5 lat i 6 miesięcy) na stanowisku wiertacza maszynowego;

- od 01.05.1992 r. do 31.12.1998 r. (tj. 6 lat i 8 miesięcy) na stanowisku malarza maszyn i konstrukcji metalowych

Sąd wyłączył z okresu zatrudnienia okres urlopu wychowawczego wnioskodawczyni od 15.11.1982 r. do 31.10.1986 r. jako nie podlegający uwzględnieniu do okresu pracy w warunkach szczególnych, o czym była mowa powyżej.

Rodzaj wykonywanych przez wnioskodawczynię prac znajduje odzwierciedlenie w w/w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, gdzie w dziale III poz. 23 ujęto prace związane z wybijaniem, oczyszczaniem i wykańczaniem odlewów, a w dziale XIV poz. 17 prace lakierowania ręcznego i natryskowego – nie zhermetyzowane.

Konkludując, udowodniony przez L. O. w niniejszym postępowaniu okres pracy w warunkach szczególnych wynosi 16 lat 2 miesiące i 10 dni, a zatem wystarcza do przyjęcia, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl art. 129 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wniosek do organu rentowego wpłynął w dniu 9 grudnia 2014 roku, jednak wiek 55 lat wnioskodawczyni osiągnęła w dniu (...), tym samym prawo do emerytury przysługuje z chwilą ukończenia przez L. O. wieku 55 lat tj. z dniem(...).

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.184 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust.1 i § 4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez nieuzasadnione uwzględnienie okresu od 5 września 1978 roku do 30 czerwca 1992 roku z wyłączeniem urlopu wychowawczego z tytułu zatrudnienia w (...)w L. do pracy w szczególnych warunkach wymienionej w wykazie A dział III poz.23 i w konsekwencji przyznanie prawa do emerytury;

- naruszenie prawa procesowego tj sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji..

W uzasadnieniu apelacji skarżący podnosił, że Sąd Okręgowy niezasadnie zakwalifikował prace wnioskodawczynie jako prace przy wykańczaniu odlewów, które nie były produkowane w Zakładzie w L. tylko w odlewni.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego ani sprzeczności w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2015 r. poz. 748), ani też przepisu § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawczynie spełniła wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, przede wszystkim z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawczynie oraz zeznań wnioskodawczynie i świadków, którzy razem z nią byli zatrudnieni w spornym okresie. Zeznania te wskazują, że wnioskodawczynie, będąc zatrudniona przy obróbce odlewów żeliwnych i metali nieżelaznych, wykonywała prace wymienione pod poz. 23 działu III wykazu A przy wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów. Wykonywane prace były związane z procesem odlewania staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur, a zatem zwięzająca wykładnia tych przepisów dokonana przez organ rentowy poprzez odniesienie pracy wnioskodawczynie wyłącznie do stanowiska wymienionego w zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego w załączniku nr 1, dziale III, poz. 23 pkt 3 - operator maszyn do obróbki wiórowej odlewów żeliwnych jako pracę wykonywaną w warunkach szczególnych. Z prawidłowych ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawczynie oczyszczała odlewy, które faktycznie wykonywane były w odlewniach i dostarczane do zakładów celem dalszej obróbki i zastosowania w produkcji, czyli prace, które odpowiadają pozycji 23 działu III wykazu A, które również są wymienione w cytowanym przez Sąd Okręgowy załączniku do zarządzeniu Ministra dziale III pod pozycją 23 punkt 2 - oczyszczacz odlewów, pkt 8 wybijacz odlewów, form i rdzeni oraz pkt 9 wykańczacz odlewów. Należy też zwrócić uwagę, że pozostałe prace związane z oczyszczaniem odlewów i ich polerowaniem również stanowią prace w warunkach szczególnych i są wymienione w wykazie A rozporządzenia wśród prac różnych w hutnictwie i w przemyśle metalowym pod pozycją 78 jako szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.

Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w tym również o dokumenty z akt osobowych wnioskodawczynie oraz zeznania świadków, którzy w sposób stanowczy i przekonujący potwierdzili, że w czasie zatrudnienia w (...) w L. wnioskodawczynie wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach wymienioną w pozycji 23 działu III wykazu A .

Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09 i I UK 24/09, niepublikowane). Zakład Zespołów (...) w których pracowała wnioskodawczynie zajmował się produkcją części samochodowych do samochodów ciężarowych, wykorzystując przy produkcji odlewy sporządzane w odlewniach, ale dostosowywane i obrabiane bezpośrednio w zakładzie. Praca przy oczyszczaniu odlewów i obrabianiu oraz szlifowaniu części metalowych była zatem tożsama pod względem rodzaju z pracą

wykonywaną bezpośrednio w odlewniach. Wykazy stanowisk zamieszczone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), obowiązują w każdym podmiocie, w którym jest wykonywana wskazana w nich praca. Prace, jakie wykonywała wnioskodawczyni mieszczą się w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic zakreślonych w art.233 § 1 KPC. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do wszystkich kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i ocenił zasadność odwołania na podstawie powołanych przepisów z przytoczeniem ich treści i poglądów Sądu Najwyższego, przy czym ustosunkował się również do argumentacji organu rentowego zawartej w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy, co więcej stanowisko organu rentowego nie znajduje żadnych podstaw w zebranych materiałach dowodowych. W toku postępowania organ rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych a udział jego pełnomocnika w postępowaniu ograniczał się do przedstawienia stanowiska strony o oddaleniu odwołania.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 11 ust.2 i § 12 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 oraz z 2015 r. poz. 617 i 1078).